

[Hanne Reintoft.]
 end lægebehandling, f. eks. i forbindelse med fysiurgisk og ergoterapeutisk genoptræning.

Cirkulæret har nu fungeret ét år, hvorfor det må være rimeligt at tage dets hensigtsmæssighed op til vurdering.

Indenrigsminister *Egon Jensens* svar (11/8 75):

Ved § 24 i lov nr. 324 af 19. juni 1974 om sygehusvæsenet og indenrigsministeriets cirkulære af 28. juni 1974 blev der foretaget en regulering af retten til befordring eller befordringsgodtgørelse i forbindelse med sygehusbehandling.

I pkt. 12 i ovennævnte cirkulære anførtes det således, at der ydes befordring til personer, der efter indlæggelse indkaldes til efterbehandling; eftersyn el. lign. på den institution, hvor vedkommende har været indlagt.

I forbindelse med den omhandlede ændring af befordringsreglerne meddelte indenrigsministeriet samtlige amtsråd, Københavns magistrat og Frederiksberg kommunalbestyrelse, at man agtede at følge udviklingen på befordringsområdet.

Med henblik på at der kunne foreligge det bedst mulige grundlag for en stillingtagen til, om der var behov for at ændre eller præcisere cirkulærets pkt. 12 — eller nogle af cirkulærets øvrige regler om befordring — opfordrede indenrigsministeriet de amtsråd m. fl., der måtte ønske det til over for indenrigsministeriet at redegøre for erfaringerne ved den nye ordning samt fremkomme med eventuelle forslag til ændringer.

På baggrund af de — i øvrigt forholdsvis få — fra amtsrådene m. fl. fremsendte redegørelser samt en række for indenrigsministeriet rejste konkrete spørgsmål fandt der herefter en drøftelse sted i en særlig arbejdsgruppe om patientbefordring, hvori er repræsenteret forskellige ministerier og styrelser, Kommunernes Landsforening, Amtsrådsforeningen i Danmark og en række kommuner og amtskommuner.

I arbejdsgruppen var det den almindelige opfattelse, at man ved den hidtidige administration af reglerne i det nævnte cirkulære af 28. juni 1974, herunder cirkulærets pkt. 12 om befordring til ambulant efterbehandling, i det store og hele havde fulgt en rime-

lig praksis, og at der ikke var behov for egentlige ændringer af cirkulærets bestemmelser. På baggrund af de henvendelser, som indenrigsministeriet havde modtaget fra amtsråd m. fl. pegede arbejdsgruppen dog på, at det i nogle tilfælde kunne være rimeligt med et lidt smidigere anvendelsesområde for reglerne om befordring til ambulant efterbehandling.

I overensstemmelse med drøftelserne i arbejdsgruppen og efter yderligere forhandling med Amtsrådsforeningen i Danmark, Københavns magistrat og Frederiksberg kommunalbestyrelse agter indenrigsministeriet herefter at meddele amtsrådene m. fl., at man kan tiltræde arbejdsgruppens konklusioner, og at man derfor ikke på nuværende tidspunkt har til hensigt at søge gennemført principielle eller væsentlige ændringer i de gældende befordringsregler. Desuden vil man anbefale amtskommunerne, at de i særlige tilfælde kan give reglerne om befordring til ambulant efterbehandling et lidt bredere anvendelsesområde, såfremt en direkte anvendelse af reglerne ikke skønnes at medføre rimelige resultater.

Af *Voigt* (FP) til justitsministeren (30/7 75):

„Med hvilken begrundelse har ministeren undladt at underrette politiet om de af folketinget i juni måned vedtagne ændringer i færdselsloven?“

(Spm. nr. 285).

Begrundelse.

Af *Jyllands-Posten* den 30. juli fremgår det, at politiet ikke har modtaget loven med de seneste ændringer af færdselsloven, men har måttet læse om ændringerne i dagbladsannoncer. Et sådant forhold er uanstændigt, og ministeren bør vel nok omgående belære sin fuldmægtig om, at den slags sløseri øjeblikkeligt må ophøre.

Jeg håber, ministeren vil orientere politiet om, hvornår han ifølge sine beføjelser vil lade den tvungne brug af styrthjelme træde i kraft.

Justitsminister *Orla Møllers* svar (1/8 75):

De nye bestemmelser i færdselsloven, herunder de nye regler om ubetinget vigepligt, findes i lov nr. 270 af 26. juni 1975, der blev bekendtgjort i det nr. af Lovtiden-